

Goeden avond vrienden,

INWIJDING IN VERBAND MET DE NIEUWE TIJD.

Elke keer wanneer de mensheid op een kruispunt komt in haar historie, wanneer een belangrijke keuzemogelijkheid ontstaat, vinden er groepsincarnaties plaats. D.w.z. dat mensen die in de stof geleefd hebben in een bepaalde periode dan praktisch allemaal gezamenlijk in dezelfde tijd, maar lang niet altijd in hetzelfde deel van de wereld, weer in de stof leven. Zo heeft u op het ogenblik een groot aantal groepsincarnaties en deze drukken wel zeer merkbaar hun stempel op alles wat er gaat gebeuren.

Wanneer wij nl. gaan spreken over inwijding begrijpt u wel dat inwijding geen proces is waarvoor een standaard procedure bestaat. U kunt niet zeggen voor inwijding: men neme zoveel bewustwording, beproeving, offer, inzicht en u bent ingewijde. Het is een persoonlijke kwestie. Maar deze persoonlijke kwestie is en blijft altijd gebonden aan datgene wat u bent. Uw wezen op het ogenblik is het produkt van een verleden dat in uw eigen wereld, of andere werelden ligt. Hetwelk tezamen uw eigen bewustzijn heeft gevormd.

Wanneer een groepsincarnatie nu plaats vindt dan zijn er mensen die bv. behoren tot een Egyptische cyclus, Indische cyclus enz. dan betekent dit dat zij hun eerste geestelijke ontwikkeling en bewustwording hebben opgedaan binnen een bepaalde reeks van ritten, bepaald geloof, binnen bepaalde wijze van werken. En wanneer zo'n groep incarneert op aarde dan brengt zij die oude kennis (al is ze zich daar niet van bewust) meestal met zich. Zo zijn er dus op het ogenblik op aarde heel veel mensen die onbewust heel goed weten (ze willen het alleen voor zichzelf niet realiseren) wat eigenlijk de meest juiste weg zou zijn, om bv. geestelijk werk te doen, die gevoel hebben voor wat magie is, anderen hebben de meer filosofische aanleg en vinden de dichterlijke begaafdheid, anderen gaan weer uit van de mathematica zoals eens in de tijd van de Pitagoreën.

Hier ligt dus wel een zeer belangrijk punt. De achtergrond die u heeft uit een vorig leven is bepalend voor alles wat u nu kunt bereiken. Maar in deze wereld wordt u weer gekonfronteerd met een eigen geloof. U wordt gekonfronteerd met een wereld die haar eigen beperkingen heeft. En die beperkingen die maken het voor u moeilijk (zoal niet onmogelijk) om nu maar eenvoudig het oude voort te zetten. Dus mag worden gesteld dat een inwijding in uw dagen altijd een variant is van het oude.

Volgende punt. Een inwijding betekent het vinden van een rechte weg naar God. Wat die God is, dat weet u niet precies maar u hebt er bepaalde eigenschappen van ervaren, Nu kunnen wij echter die God nooit direkt benaderen. We benaderen God altijd via een reeks. Dergelijke reeks vaak harmonische reeks genoemd bestaat dus uit een soort hiërarchie.

Bv. Hier is God. We delen God in in kleuren, of in aardsengelen. We zeggen we dat deze God in elk van deze krachten een facet van zijn wezen openbaart. Binnen dat facet kunnen wij leven. Maar boven ons staan anderen. Die zijn verder gestegen, behoren tot een andere golf van ontwikkeling, zijn misschien lid van een oud ras en hebben toch anderzijds weer hun verband met de materie.

Nu kan ik niet God gaan bereiken via een weg die voor mij niet bestemd is. Eenvoudig. Wanneer u hier in de stad zit en u kunt niet door de tunnel gaan en u wilt de richting uit van Gent, dan zult u een weg moeten zoeken waarbij u de Schelde op een andere manier kunt overgaan. Stel nu dat andere voertuigen wel door die tunnel gaan, doch u met uw voertuig moet omgaan. U kunt alleen de weg volgen die voor u bestemd is, die deel is van de harmonische groep waar u toe behoort.

Nu ik dit gesteld heb, blijft ons het probleem over, tot welke groep behoor ik. Maar er bestaan middelen om daar achter te komen en degene die zich met een cursus bezig houden vinden over het algemeen wel dat hun dat tijdig gezegd wordt. Hoofdzaak is dat u weet dat u behoort tot een bepaalde harmonische groep. U leeft in de stof in een tijd van vernieuwing. In deze tijd van vernieuwing herleven oude invloeden, maar moeten worden aangepast aan de nieuwe tijd.

Dan gaan wij ons afvragen wat vanuit het menselijke standpunt, het standpunt van heden, noodzakelijk is voor inwijding.

Allereerst komen we tot de conclusie dat kennis alleen nooit voldoende is. Beperkte kennis is noodzakelijk, maar daarnaast is vooral een mogelijkheid tot beleving tot Innerlijk ervaren belangrijk. Wanneer je dus die innerlijke beleving hebt, zou je daar uit verder kunnen gaan. Maar, ik moet nog die beleving identificeren met God. Met het Hogere. Zo ontstaat een inwijdingsweg in deze dagen die opgebouwd is uit: het verwerven van kennis of theorie, van beleving of praktijk, van offer dus het erkennen met een binding met het Hogere waardoor het ik onbelangrijk wordt. Uit het offer ontstaat wijsheid. Wijsheid doet eigen deel van de kosmos begrijpen, eigen weg en eigen harmonische reeks en van daaruit maakt het een begrip en benadering van de verdere kosmos mogelijk.

Nu lopen we op een gegeven ogenblik al wel eens met de kop tegen de muur, we kunnen niet verder. En we vragen ons af, hoe zit dat in elkaar?

We kennen karma (noodlot) het zit in het heden verweven, maar we kennen ook een karma of noodlotswetmatigheid die uw eigen wereld regeert. Op het ogenblik is uw eigen wereld gekanaliseerd. En uw eigen plaats binnen die wereld is ook weer bepaald. Er zijn onder u die zeggen; ik zou best de zon eens willen gaan opzoeken ergens in Italië. maar lang niet iedereen kan het zich permitteren. De een heeft geen geld, de ander geen tijd enz. Zo bent u dus niet werkelijk en volledig vrij. De reeks van uw eigen mogelijkheden is beperkt.

Stellen we dit voor als 2 grenslijnen. Er zijn voor ons mogelijkheden. Die mogelijkheden zijn (dus 2 lijnen) een soort gang. Ik kan in die gang elke plaats innemen die ik wil, ik kan weg gaan zoals ik wil, maar ik kan niet naar links of rechts uitwijken zonder onmiddellijk op mijn eigen pad teruggegooid te worden. Iemand die inwijding zoekt heeft dus ook nog te maken met zijn eigen levensweg. Nu zien we in

die levensweg iets eigenaardigs. U heeft misschien wel eens gehoord over de waaivormige mogelijkheden van de toekomst? Nou als ik hier sta, dan wordt ik begrensd door de wanden, maar ik kan verschillende richtingen uitgaan. Wanneer nu die noodlotsbaan, begrenzing van je eigen mogelijkheden wordt gezien als een weg die voor jezelf toch weer recht naar het Goddelijke voert dan is altijd de rechte weg de meest juiste. M.a.w. We hebben heel veel mogelijkheden, maar elke mogelijkheid buiten de ene, de lijn die recht in 't midden, evenwichtig als het pad van het gouden midden, voortgaat naar het Goddelijke toe, lopen we op een gegeven ogenblik vast tegen een muur. Dan moeten wij toch weer onze baan wijzigen en dan is de mogelijkheid aanwezig dat onze oriëntatie, onze mogelijkheid om onze eigen plaats in de kosmos te herkennen wat verminderd is. We hebben immers zo lang die weg gelopen en dan kiezen we misschien verkeerd. Dus bij inwijding is het noodzakelijk dat we het pad van gouden middenweg leren herkennen.

Het pad van het gouden midden houdt dit in: je mag nooit iets doen wat volgens je eigen innerlijk besef werkelijk kwaad is, binnen je mogelijkheden dus. Je mag ook nooit iets doen wat vanuit je eigen standpunt volledig goed is, zodra dit anderen betreft.

Vb. Een oude heer ziet een baby liggen, en denkt melk moet goed zijn voor een kind. Haalt een grote fles melk, laat het kind drinken en nog eens drinken. Op het laatste is dat kind een soort levende melkhouder geworden. Nu komen de ouders. die hebben dat kind juist een klein beetje minder te drinken gegeven dan normaal, want ze moeten op reis. Resultaat het kind lekt de hele weg.

Dit gebeurt precies hetzelfde wanneer ik denk dit is mijn weg naar God, dus moet iedereen die gaan. Dit is goed, wanneer u zegt het is goed, wanneer iemand zijn hele leven zekerheid heeft dat hij nooit zorgen heeft dan is dit vanuit uw standpunt wel goed, maar die ander verliest daarin de mogelijkheid tot strijd, tot bewust- wording, zijn begrip van verantwoordelijkheid.

Er komt zelfs voor u nog kwaad uit, want hij wordt nog boos op u, omdat alles wat u hem gegeven hebt toch nog tot beperking leidt. We mogen nooit aan anderen iets doen wat wij werkelijk kwaad of volledig goed achten. Dit mogen wij alleen voor onszelf verwerklijken en dan alleen wanneer we dit kunnen zien als direct voortkomend uit God.

Nu ga ik dus die weg van het gouden midden. Ik vermijd elk extreem zijn, maar aan de andere kant verg ik voor mijzelf, gezien de weg waarop ik leef. alle vrijheid die noodzakelijk is om datgene wat ik zie als God, zo rechtlijnig mogelijk te benaderen. Nu heb ik de weg van het

gouden midden gevonden. maar wat geschiedt? Mijn bewustzijn kan niet vooruitlopen want die gang is eigenlijk ook de tijd. Maar ik kan van wand tot wand mijn tijd overzien. Ik zie wat er gebeurt op een bepaald ogenblik. Vanuit het gebeuren dat ik herken, mijn werkelijkheid van het ogenblik voeren voor mij 2 lijnen (het uiterst linkse en uiterst rechtse) tot God. Mijn herkennen van het Goddelijke is bijna een driehoek. En die weg van het gouden midden is op een gegeven ogenblik voor mij geworden een loodlijn.

En hier komt de aardigheid. Wanneer ik mijn. wereld vol erken is God voor mij een enkel punt. Meer niet. Een punt waarop alle streven en de gehele wereld uiteindelijk uitlopen. Maar op het ogenblik dat ik mijzelf vernauw d.w.z. dat ik mijn wereld terzijde stel en mijzelf alleen realiseer in verband met God, dan krijgen we een omgekeerde driehoek, want nu wordt het Goddelijke voor mij meer kenbaar, maar ook weer binnen de beperking van die gang waarin ik mij bevindt. Maar we moeten verder gaan want de inwijding die ik zoek, zal moeten voortkomen uit mijn persoonlijke herkenning van God en dat kan ik alleen door het leven in het vlak heden.

Nu stel ik. Wanneer ik God herken. Dan zal voor mij een even grote herkenning naar beneden toe als naar boven toe ontstaan. God wordt a.h.w. in de veelheid van zijn uiting door mij enigszins beperkt erkend, maar de kracht van het Goddelijke vloeit in mij samen. De lijnen echter kruisen zich ik krijg een X. Want ook naar beneden is er een trechter en die trechter die staat evenmin als mijn benadering van God in de tijd. Hij staat in de Groot-Orde van de bewustwording of ontwikkeling.

Dan kan ik zeggen dat God in mij werkzaam wordt vanuit mij geopenbaard wordt, met al zijn gezag en zijn werking en Schepping, voor alle lager gelegen gebieden die op mijn eigen levenspad horen (begrenzingsen daarbij vallen binnen de scala van de X), over het laagste heb ik absoluut gezag. Naarmate het bewustzijn stijgt, wordt mijn directe inwerking daarop minder. Nu hebben we hier een beeld van die gang van die X gemaakt. We hebben een begrip geprobeerd te geven van groepsincarnatie. en nu wordt het tijd dat we spijkers met koppen gaan slaan:

Wanneer ik het principe van inwijding vooropstel. Zo is de inwijding zelve niet het verwerven van kracht, het is niet het verwerven van weten of kennis in menselijke zin. Het is een realisatie van eigen evenwicht in de wereld. Een erkenning van eigen beperkingen en het voortdurend geleid worden door het begrip van het juiste evenwicht, het juiste gemiddelde. De kracht die in mij werkzaam is, is de Goddelijke kracht. wanneer ik deze aanvaard kan ik God in mijzelf beleven. hoe beperkt dan ook. Datgene wat ik van God beleef kan ik in de wereld, die niet zover is gevorderd, beneden mij projecteren. Naarmate mijn bewustzijn hoger wordt, zal een groter gedeelte van de materie sterker onder mijn invloed komen.

❖ *Is dat geestelijke bedoelt dat projecteren Broeder?*

Dat is niet alleen maar geestelijk bedoelt. Dat is volkomen uw hele eigen wezen. Want u bent Uzelve. U kunt niet zeggen ik ben of geest, of stof. U kunt alleen zeggen: zoals er voor mij goed en kwaad bestaan, bestaan voor mij de waarden geest en stof. Wanneer deze beiden tot een zo harmonisch mogelijk samenwerken komen tot een evenwicht, dan heb ik ook hier de weg van het gouden midden gevonden,

Dan moet u proberen zich de zaak zo plastisch mogelijk voor te stellen. Wanneer Ik op dit punt sta, dit is mijn tijdsvlak, ik sta op de weg van het gouden midden, ik beleef God, dan is mijn bewustzijn niet alleen meer mijn onmiddellijk stoffelijk bewustzijn, mijn beleven in het brandpunt is materieel (als ik in de stof leef). Maar alle geestelijke krachten en voertuigen die in mij liggen worden op hun eigen vlak geactiveerd. Wanneer u dus zegt; ik heb een lichaam in een verstandswereld dan is ook dat actief. Op het ogenblik dat men (en dit geschiedt meestal door een bevestiging die mede stoffelijk is) zijn eigen wezen in het hoogste voertuig projecteerd, zal een groot gedeelte van de eigen wereld de tijd waarin men leeft mede onder de beheersing vallen.

Ik sta op de weg van gouden midden, maar ik ga mijzelf a.h.w. verhogen, ik laat alle stoffelijke intenties en dingen achter. Ik ga naar boven toe. Dus nu ligt hier dat punt waarin die X ligt. Ik heb alleen werking op hetgeen beneden mij ligt en ik ontvang kracht uit het boven mij liggende. Wat gebeurt, hier ligt mijn kruispunt, ik krijg dit gedeelte binnen mijn eigen besef; en aangezien dat het heden is (de tijd) ontstaat voor de ingewijde dus een

beheersing op zijn eigen tijdselement. Maar hoe krijg ik die inwijding?

Men stelt zich dit in de moderne tijd volkomen verkeerd voor. Men denkt dat een inwijding een mysterie is. In de oude tijd gingen aan de inwijding mysteriën vooraf. Maar de inwijding zelf was eenvoudig een beleven, een innerlijk erkennen. Men sprak over de inwijders, maar dat waren eigenlijk niet de mensen die je werkelijk inwijdde. Dat waren de mensen die je voorbereidde. Omdat je in staat zou zijn zelve de inwijding te bereiken en te ondergaan. Want alleen het IK kan zijn relatie met God uit eigen vrije wil aanvaarden en erkennen. Er is geen enkel wezen en geen enkele kracht die dit voor u plaatsvervangend kan doen.

Ik moet dus van mijzelf uitgaan. Ik leef in een wereld vol van vernieuwing. Ik moet mij dus aanpassen aan de invloeden van mijn tijd. Ik spreek vanuit een stoffelijk standpunt op het ogenblik. Ik moet proberen datgene wat nu bestaat in mijzelf te verwerken. niet teruggrijpen naar een verleden, of vooruitlopen op iets wat komt. Neen, ik moet steeds vandaag zien, de mogelijkheid waarin voor mij het evenwicht tussen links en rechts bereikt wordt. De middelen daartoe zullen van dag tot de verschillen omdat met de tijd ook de waarden die we rond ons zo zich enigszins wijzigen. Maar we vinden voor onszelf toch al gauw een vaste lijn.

Wanneer U kunt zeggen; "Door deze wijze van gedrag schaad ik niemand dwing ik niemand (al was het ook ten goede) en ervaar ik voor mijzelf de juiste levens- vreugde, de juiste geestelijke kracht". dan heb ik in mijzelf een vrede die nog wel geen tevredenheid is, maar die mij toch de rust geeft en het innerlijk vertrouwen dat ik mijn doel zal bereiken, Op die manier bepaal je dus hoe je juist leeft. Ga daar nu eens van uit.

Ik heb capaciteiten en krachten. Ik kan in verbinding komen met de geest, maar deze dingen zijn bijkomstig. De aandacht die ik erop richt niet, want het zijn delen van mij wezen, en ik moet mij het eigen ik realiseren ook met voertuigen die buiten de stof staan. Dat kan ik best doen door mijn aandacht te geven aan vele van de zogenaamde occulte krachten en verschijnselen. Ik kan misschien zelfs een contact krijgen met de geest en ik kan er een leiding uit aanvaarden. Dan is die leiding belangrijk alleen voor mij in zoverre ze mij helpt om dit innerlijk evenwicht, dit pad van het gouden midden te bereiken en daaruit verder te gaan. Vol vertrouwen a.h.w. een innig geloof dat alle weerstaat, is hetgeen wij bereiken door het juiste leven.

Verder. Ik moet ongeacht de opvattingen, het geloof. de dingen waarmee ik uiterlijk verbonden ben en die dus mee hebben gewerkt aan de vorming van mijn stoffelijk denken, mijn verstand verder gaan en wel door in de eerste plaats de harmonie te zoeken. Ik zal ontdekken dat in sommige gevallen voor mij anderen hun wezen of hun bereiking belangrijker is dan mijn eigen. Denk ik alleen aan mijzelf dan zal ik daarmee geen vrede hebben. Dan komt het ogenblik van het offer. Een offer is pas een offer wanneer het ongeacht de angst die je er misschien voor hebt, toch vreugdig gebracht wordt. Het mag niet iets zijn dat je doet, omdat het nu eenmaal moet gebeuren. Het moet iets zijn wat je ziet als een noodzakelijk deel van je bewustwording. Wanneer je dus op die manier een offer gaat brengen voor een ander of voor het Hogere, dan zal dat offer op zichzelf betekenen dat je je in feite losmaakt van de materie.

Zelfs wanneer dit offer op zichzelf zo uitermate stoffelijk is, dat je bij wijze van spreken. een septic tank moet leegschepen. Dan kan dat offer nog betekenen dat je. omdat je jezelf wegcijfert, vrij maakt van de stoffelijke beperkingen.

Dit houdt in dat de geest en andere voertuigen een grotere mogelijkheid vinden tot het ontvangen van de juiste kracht, de juiste inspiratie. Maar ik moet steeds zorgen dat ik daarbij die weg van het gouden midden niet verlies. Voor mij is (zeker in het begin) niet belangrijk hoe ik mijn krachten uitdruk naar buiten toe. Dat kan die Goddelijke kracht door mij doen en wanneer men mij iets op mijn weg brengt om iets te doen dan zal ik dat verrichten, mits ik het evenwichtig en vreugdig kan doen. Belangrijk is echter wel dat ik in staat ben om die kracht inderdaad te aanvaarden. om die leiding te aanvaarden die inhoud die mij vanuit het lichtende zelf wordt geopenbaard.

Nu zal mijn weg weer altijd kunnen verschillen van die van anderen. Want de een die kiest rood, een ander paars enz. dat is je eigen levenskleur, levensweg. Je zult dan nimmer kunnen verwachten dat die anderen gelijkelijk met je opgaan, gelijkelijk met je streven.. De erkenning van dezen mag nimmer word geprojecteerd in het onbereikbaar hogere. Het moet altijd

worden, geprojecteerd in het kenbare materieel begrijpbare heden.

Ik mag dus niet gaan zeggen: "wij gaan op tot God, langs deze weg, zij moeten dus diezelfde weg volgen". Neen. Hun weg, voor ons onaanvaardbaar, gaat eigenlijk parallel met de onze. We zijn van elkaar gescheiden door dat wij tot een verschillende kracht behoren.

Maar nu kan er nog iets gebeuren. Wij kunnen ontdekken dat de instelling van de mensen, gezien hun voorgeschiedenis, ook sterk verschilt, Wanneer we hetzelfde licht nemen. (I.o.z. het gouden licht) allemaal aanvaarden dat dit onze werkelijke weg is, de kracht waaruit we in de eerste plaats leven, dan nog: deze is in Indië begonnen met zijn inwijdingsgang en grijpt onwillekeurig terug op de voor deze persoon juiste Indische tempelgebruiken. Hij grijpt terug op de oude Indische filosofie, Maar daar zit iemand en die hoort in Egypte thuis en die grijpt naar de Egyptische versie. Hij past ze evengoed aan aan het heden als diegenen die uit Indië komt. En hij weet zelf eigenlijk niet eens waarom hij zo geëmotioneerd wordt door een bepaald land, hoe bepaalde filosofieën hem zo sterk aanspreken en hoe hij misschien komt aan bepaalde inzichten, ten opzichte van het stoffelijke. Maar dat is ook bepalend. Daarom moet ik eveneens stellen dat, zelfs indien wij gezamenlijk eenzelfde doel dienen, dit doel voor mij of mijn wezen verwerkelijkt en bereikt moet worden en dat anderen die hetzelfde doel benaderen daarvoor geheel andere middelen kunnen en mogen gebruiken mits dit voor hen harmonisch en in overeenstemming met hun pad van gouden middenweg is.

Wanneer we nu begrijpen dat er zeer snel veel verschillende benaderingen mogelijk zijn en wij deze aanvaarden kunnen van anderen. Wij aanvaarden verder in onszelf deze lichtende weg als de enige, dan ontstaat in ons allereerst de emotie. De emotie is het begin van elke inwijding, de kennis op zich kan deze nooit inhouden.

De emotie nl. is de verbinding tussen uw eigen wereld en andere krachten en werelden. Het is een beleving die niet uit te drukken is in woorden. Het gevoel dat u hebt wanneer u denkt dat het buiten regent. U stapte naar buiten en er is een heldere zonnenschijn. Dat kunt u niet in woorden omschrijven, dat kunt u niet in kennis vastleggen. U kunt het niet eens redelijk verklaren. Houdt u er aan dat, de beleving die in u ontstaat voor u de meest belangrijke richtlijn is. Ons zoeken naar kennis dient te worden gebaseerd op de behoefte, de beleving, voor ons zelf zo duidelijk mogelijk te realiseren en te omschrijven. Wanneer wij dit doen dan benaderen wij dus het kosmisch geheel. Wij zijn door ons streven en onze beleving in overeenstemming met de kosmische reeks waartoe wij behoren, en krijgen dus ook de steun van anderen die dicht bij de stof staan, dan alleen maar dat groot Goddelijke of die lichtende meester, dit facet van God dat ons uiteindelijk eerste doel is. Zo ontstaat wijsheid.

Wijsheid betekent niet het vermogen om alles te verklaren. Wijsheid is eerder het vermogen om te begrijpen, om de samenhang tussen de gebeurtenissen, de eigen reacties, de reacties van anderen en de Goddelijke Wil in jezelf steeds sterker te realiseren. Wijsheid is de 2e. trap, want wijsheid geeft ons de sleutel der inwijding. In de wijsheid nl. wordt voor ons duidelijk wat de weg is die wij moeten gaan, daar ligt de taak, in het offer niet meer als iets wat van boven wordt opgelegd, maar als een erkenning van de noodzaak, dit moet zo gaan. Dan hebben we nog te maken met één vijand, en die vijand is meestal, menselijk opzicht. Maar ik kan toch niet geloven dat de geest zit te praten, dat is toch onzin zegt de een. En de ander, ik kan toch niet aanvaarden dat geestelijke werking geneest waar een Dr. het niet kan. Een 3e. maar ik kan toch niet iets accepteren van wat geheel ligt buiten de wet van mijn kerk. En zo hebben ze ieder hun eigen beletsel. De mens zoekt nl. in feite naar een opgenomen zijn, een aanvaard zijn in de massa van zijn wereld. Maar degenen die inwijding zoekt moet juist uit die massa vrij worden. Dus zal men moeten nagaan op welke wijze men zonder eigen innerlijk evenwicht te verstoren de beletselen uit de weg kan ruimen die uit vooropgezette meningen en denkwijzen voortkomen, die nu eenmaal deel uitmaken van uw eigen maatschappij. Zo ontstaat de inwijding in deze dagen. Want wanneer men de juiste weg van leven vindt en een reeks begrippen in zich voelt ontstaan zegt de wijsheid, het is niet noodzakelijk dat ik vraag waarom, het is noodzakelijk dat ik de kracht beleef. Het waarom dat is een van de meest ellendige woorden die er geschapen zijn wanneer wij te maken krijgen met het Goddelijke.

U kunt niet verwachten dat een kind van 4 jaar begrijpt hoe een grote motor werkt. Al probeer je het 1.000 keer uit te leggen het zal het nooit kunnen begrijpen. Toch blijft het vragen waarom? Het kan leren. Maar wanneer wij gaan vragen naar de dingen die buiten de materie liggen dan vragen wij naar dingen die, menselijk en stoffelijk nooit te begrijpen zijn. Er komt

een ogenblik dat het waarom terzijde moet worden gezet. Daarvoor komt in de plaats de aanvaarding.

De aanvaarding van de kosmische kracht. De aanvaarding van hetgeen in ons juist is en daaruit een levensvreugde en veerkracht en ook zelfs een soort succes. Dit is het begin van het vertrouwen. Ik ben niet vrij om mijn eigen juiste weg te volgen, ik heb mijzelf overwonnen. Ik heb een zekere wijsheid verworven, ik heb een basis van kennis, er is een deel van mijn wereld en mijn weg voor mij nu volledig bruikbaar en door het aanvaarden (sleutelbegrip) kom ik tot het verhogen van eigen wezen. En als ik dat stoffelijk niet bewust doormaak, dan interesseert me dat niet, de werkingen ervan zullen kenbaar zijn. Die werkingen zijn het belangrijkste. Niet aan mij om te bepalen hoe het in de stof zal gaan natuurlijk. Maar ik weet, wanneer ik op dit ogenblik vanuit Goddelijke kracht zonder aan mijzelf te denken zeg: dit zal geschieden, dan geschiedt het.

Nu zult u zeggen, is dat nu de hele inwijding. Eigenlijk wel, want wanneer ik aanvaard en niet meer aan mijn eigen kritisch denken en oordelen probeer te onderwerpen, alleen datgene dus wat God is en uit God komt, en ik mijn eigen wereld volkomen bewust blijf beleven, dan zal alles wat boven mij staat en behoort tot de harmonische reeks waarin ik leef, het facet van het Goddelijke, wat ook mijn onmiddellijke doel is, zich aan mij en in mij volledig kunnen uiten. Ik zal dus een zeer grote verrijking ondergaan die op den duur als een bezinksel uit de geestelijke werking een zekere mate van stoffelijke kennis en begrip geeft. Maar met die mate van stoffelijke kennis en begrip worden de samenhangen in de wereld, ook de natuurkundige en de wetenschappelijke totaal anders. Want er is één kracht die alles in stand houdt, er is maar één weg en één uitweg.

En dat begrijpende vindt u dan de mogelijkheid om schijnbare geheel niet bij elkaar passende factoren van het leven, passend te combineren. U vindt de mogelijkheid om desnoods op 2 plaatsen tegelijk te zijn al is dat materieel niet mogelijk. Maar de geest kan dat. De geest is deel van uw wezen. U kunt op 2 plaatsen zijn. Wanneer een ander in nood is dan vergeet u uzelve. U wordt een ogenblik die ander. U lost in uzelve het probleem op, want uw kennis blijft en u geeft aan die ander de oplossing. U hebt hem genezen, geholpen, bevrijdt, verlost.

Zo kun je eigenlijk door het leven langzaam maar zeker stijgen naar dat punt waarbij God voor ons een niet te omschrijven, maar voortdurende weer in ons te ondergane uiting, een manifestatie wordt.

De weg die u moet volgen zult u altijd zelf vast moeten stellen. Er bestaat geen enkele wet, en geen enkel recht dat U kan dwingen. Onthoudt dat goed tot niet buiten het éne, LEVEN. Leven is de weg die u is opgelegd. Al probeert u duizend maal te sterven, leven zult u, maar het hoe het waar van uw bewustzijn, de wereld waarin u staat is uw eigen zaak.

Leef zo goed als je kunt. Probeer daarin. niet alleen geestelijk te leven of alleen stoffelijk. Iemand die alleen geestelijk leeft, maakt zichzelf onevenwichtig. In deze onevenwichtigheid vernietigt hij zijn eigen mogelijkheid tot inwijding, kiest hij verkeerd en komt hij met zijn eigen wereld en zijn eigen tijd in konflikt. Komt in konflikt met waarden, van vroeger, die in zijn wezen liggen. Kortom hij kan het niet meer klaarspelen, hij bereikt niets meer. En de mens die het alleen materieel wil zien die heeft. precies dezelfde fout, want die loopt steeds vast op het onbegrepen van het geestelijke, waardoor hij steeds de verkeerde keuze doet.

Het pad van het gouden midden kun je alleen volgen wanneer je uitgaat, van het evenwicht van geest en stof dat in jezelf vrede brengt, de mogelijkheid van aanvaarding van het leven en geluk.

Laat u door niemand dwingen af te gaan van het pad. maar tracht ook nooit een extreem geestelijk pad te volgen Zoek een pad dat, voor u harmonie mogelijk maakt. Vrede kan in sommige gevallen, wanneer ze in u is bij andere een zekere wrok uitlokken. Die vrede kunt u alleen behouden door het daadloze in dit geval. Op het ogenblik dat wij gaan strijden om onze vrede te behouden is onze vrede reeds teloor gegaan. Op het ogenblik dat wij gaan vechten om ons evenwicht te behouden. nadat we het gevonden hebben verliezen wij het reeds. Daarom moeten w uitgaan van onze persoonlijke mogelijkheden en eigenschappen. Wij moeten uitgaan van datgene wat wij zijn. En dat betekent ook de incarnatiegroep waartoe wij behoren. Dat betekent ook de harmonische reeks waarvan we deel uitmaken. Dat betekent ook de kosmische heerser die zijn werking op ons uitoefent.

Nu stel ik verder, in een tijd van vernieuwing is buiten de zogenaamde gekleurde lichten, de verschillende kosmische heersers het Goddelijke Scheppingslicht zelf, het praktisch kleurloze volkomen werkzaam licht op aarde sterk geopenbaart. D.w.z. dat wij een aanvulling kunnen verkrijgen voor onze inwijding uit dit schijnbare kleurloze, dit in zichzelf niet eens kenbare licht, dat als een voortdurende versterking van ons vermogen op ons neerkomt. Maar wanneer wij dit aanvaarden dan moeten we er ook op rekenen dat ons eigen wezen zich zal gaan heroriënteren; En die heroriëntatie die kan voor mensen in de stof zelfs betekenen dat er stoffelijke omzettingen plaats vinden, Dat hij in zijn eigen denken, in zijn vermogen tot herinneren, ja in eigen stemmingen wijzigingen gaat ontdekken.

Dat kan spanningen met zich brengen wanneer je vastklampt aan wat je was. Maar nooit wanneer je aanvaardt wat je bent en vertrouwt dat je beter zult worden.

Het kosmische licht, het kleurloze licht, dat in zijn geopenbaarde werking tijdens deze vernieuwing een redelijk sterke factor bij elke inwijding en bij sommigen een overweldigende sterke. leert ons echter nog iets anders. Het leert ons dat wij de vernieuwing in onszelf en in anderen ook tegen wil en dank zullen moeten gade slaan. D.w.z. dat er mee kwaaltjes op kunnen treden dan normaal. Dat er meer tegenslagen zijn dan normaal, dingen die u juist nu zo prettig en zo juist vond, juist niet gaan of mislukken.

Want alles moet in evenwicht gebracht worden voor de nieuwe tijd, de nieuwe heerser. En dit is de grote gever, de grote schenker, WATERMAN. Deze grote schenker is overkoepelend, hij is kosmisch, Hij bevordert vooral de hoofdkleuren blauw, violet en zilver d.w.z. dat later wanneer hij volledig heerst, bepaalde typen de grootste inwijdingsmogelijkheden zullen hebben Maar het betekent ook dat op het ogenblik de periode van overgang praktisch elk mensentype, ongeacht zijn sterrebeeld, ongeacht zijn leeftijd of instelling een gelijke mogelijkheid heeft om in zeer korte tijd een zeer snelle bewustwording door te maken.

Wij moeten ons aanpassen, ook aan wat komt. Dat kunnen wij alleen door de veranderingen die in, met en rond ons optreden niet te zien als een onrecht, als een kwetsing, als een verzwakking van ons wezen, een aanpassing van onze gezondheid, ons kapitaal, onze gemoedsrust, maar ze te zien als iets waaruit, indien wij maar evenwichtig en vredig kunnen blijven, het goede voort kan komen. De goede mogelijkheden worden juist in deze tijd uit de aanvaarding of wijzigingen die wijzelf niet in de hand hebben vaak bijzonder sterk geboren. Hoe sterker onze eigen aanvaarding wordt hoe groter de wijzigingen die zich in en rond ons afspelen. Maar ook indien we ze kunnen blijven aanvaarden hoe sterker onze mogelijkheden worden om licht en kracht te putten en daarmee beheersing te verkrijgen over onszelf. Maar ook het vermogen om te dienen in de wereld om te genezen, om inzicht te krijgen in kosmische waarheden, om nieuwe wetenschappelijke ontdekkingen te doen, om de mensen te redden van zichzelf, om elementen af te weren waar schijnbaar geen redding mogelijk is als water en vuur. Die mogelijkheid ligt in elke mens in deze dagen. Maar hij moet om dit te kunnen bereiken zijn weg durven gaan, en deze houdt in, een zeker begrip, een zeker kennis, een tijdelijk eens vergeten van het eigen ik en daarmee dus ook lering, experimenten en bereiken van een zeker weten.

Het betekent verinnerlijking. Het emotionele het in het gevoelsleven ondergaan van hogere krachten waar u kunt, betekent de stromen van krachten die overal bestaan ook in je eigen leven aanvaarden. Niet zeggende dat dit niet gepast is en dat niet hoort. De kracht die tot je komt in de naam van God is goed.

Ten laatste en meest belangrijke:

Dat elke school en elke lering die u gegeven wordt door krachten des lichts, gericht zal zijn op het bevorderen van uw persoonlijke ontwikkeling. Want juist nu zult ge ook van buiten eigen harmonische reeks en zelfs buiten eigen kleur liggende entiteiten en krachten hulp kunnen ontvangen. indien ook zij dat Goddelijke, dat kleurloze licht, wat achter alle openbaring ligt voor zich kunnen aanvaarden. Er is een sterkere bindende factor tussen geest en stof dan ooit tevoren. De wijze, van openbaring en uiting wijzigt voortdurend en de omstandigheden en kondities wijzigen zich. Maar dit blijft gelijk.

Gij moet uw eigen weg gaan, de weg die u vrede geeft. Gij moet uw eigen weg kiezen, die het

juiste evenwicht geeft tussen, materie en geest, maar ge kunt daarbij hulp verwachten van vele zijden, zolang ge niet verwacht dat een ander u zegt hoe te doen, en waar te gaan. Een ander zal u zeggen hoe de wegen zijn. Gij zult moeten kiezen wat uw weg is.

Ik hoop dat door deze uitleg sommigen van u de weg zullen vinden om zelf licht en kracht te aanvaarden, sommigen van u opeens ontdekken waar voor hen de juiste weg ligt die geest en stof in evenwicht brengt, die vrede, innerlijke vreugde en harmonie geeft.

❖ *U hebt gezegd, iemand kan u de weg wijzen; geldt dat ook voor de woorden van Jezus "ik ben u de weg, de waarheid en leven"?*

De weg kan u voeren. ze kan u niet wijzen. Eerst wanneer ge zelf de weg betreden hebt, zult gij het einddoel bereiken. Maar de weg is niet degen die u voert in de zin van de weg wijst. Het is slechts het pad dat ge kunt gaan en u tot het doel brengt. En dat is een heel groot verschil. Wanneer Jezus zegt "ik ben u de weg en de waarheid", dan bedoelt hij dat hij de Goddelijke Werkelijkheid in zich beseft en herkent, dat in Hem de band met God zo volledig herkend is dat hij daar door voor eenieder representant is van de verbinding tussen stof en God zelf. De mens die dit beseft en ditzelfde pad gaat gaat de weg die Jezus is voor ons allen. Maar dat betekent nog niet dat Jezus u bij de hand voert als een kind,

Dit is de dwaasheid waarin de mensen zich steeds weer verliezen, waaraan ze ten gronde dreigen te gaan. Het idee dat een ander het zo goed weet. Jezus heeft, het gezegd, de paus heeft het gezegd enz. Wat kan dit met uw eigen leven te maken hebben. U moet uw eigen verantwoordelijkheid dragen. U moet uw eigen leven leven. De weg is er voor eenieder volkomen duidelijk en kenbaar wanneer u ze durft gaan en aannemen.

In uzelf is dat gemiddelde, die vrede, die gulden middenweg uitgedrukt, die toestand waarin de Goddelijke Liefdekracht, de Goddelijke openbaring in jezelf kunt beleven, aanvaarden. Maar als u wacht tot een ander die brengt, dan krijgt u ze nooit.

Jezus heeft ook niet gezegd tegen zijn apostelen, gaan jullie maar hier zitten, ik zal wel uitgaan en onderwijzen en genezen. Hij heeft gezegd; "gaat in mijne Naam, in de naam des Vader, genees de zieken en drijft duivelen uit". Zo heeft Jezus het geleerd. Hij is de weg goed, dat ben ik in mijn functie als Christusdrager volledig met u eens. Waar God zich openbaart is de weg. Maar dat wil nog niet zeggen dat een ander die weg voor u gaat. Dat wil alleen zeggen dat de oude vastgeroeste denkgewoonten, de beperkte en bekrompen opvattingen, de vertekende beelden van God werd gebroken. Dat ervoor in de plaats kwam een nieuwe leer een nieuwe mogelijkheid, zo werd de weg gebaad. Jezus bevestigde deze met zijn wezen en zijn liefde. Hij bevestigde deze door God in zich te herkennen en te dragen en vanuit zich te openbaren, De weg ligt er, waar zijn de Christenen die hem gaan?

Ik heb soms het idee wanneer Jezus hier op aarde zou wandelen al zoekende naar een Christen, en uiteindelijk Boedha zou tegenkomen (volgens aardse opvattingen een concurrent) hij zou zeggen "Ah eindelijk een Christen"

Maar daar ligt het kenbaar voor iedereen. Christen zijn wil zeggen, God aanvaarden, God beleven, slechte leven voor God en voor niets anders maar dan ook door je juist te uiten, je juist te openbaren. Wanneer u zich beroept op Jezus als iemand die u per lift zal vervoeren naar de Hoogste Hemel, dan vrees ik dat de Christus geen liftbediende is. Dat zijn weg niet iets is wat hij, voor u gaat, maar iets wat hij voor u heeft gebaad, dat hij desnoods met u wil gaan, maar waarop gijzelve de schreden zult moeten zetten.

Goeden avond beste vrienden.